Προς μια μορφωμένη γυναίκα, την οποία χλευάζουν επειδή εκκλησιάζεται (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Οκτωβρίου, 2019

Στον χλευασμό να απαντάς με χαμόγελο.

Ο χλευασμός τους προέρχεται από την μοχθηρή καρδιά˙ το χαμόγελό σου ας είναι **χωρίς κακία**. **Ο χλευασμός αρμόζει στην άγνοια, ενώ στη γνώση αρμόζει το χαμόγελο. Με τον χλευασμό τους αυξάνουν την τιμή της προσευχής σου μπροστά στον αιώνιο Δικαστή. Αφού στον Θεό είναι πιο αγαπητή η προσευχή της θαρραλέας ψυχής**, περικυκλωμένης από τα βέλη της κακίας, του μίσους, του φθόνου και του χλευασμού. Όλα αυτά τα βέλη έχουν αμβλυμμένη την κορυφή και αιχμηρή την βάση, ώστε αποκρούονται από εσένα και λαβώνουν τους ίδιους τους τοξότες.

Η γυναίκα, του βασιλιά Δαυίδ, Μελχόλ, χλεύασε κάποια φορά την ένθερμη προσευχή του άντρα της. Από τον χλευασμό αυτό ο Θεός βρέθηκε περισσότερο προσβεβλημένος απ’ ότι ο βασιλιάς Δαυίδ. Γι’ αυτό ο Ύψιστος τιμώρησε την Μελχόλ: «*καὶ τῇ Μελχὸλ θυγατρὶ Σαοὺλ οὐκ ἐγένετο παιδίον ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποθανεῖν αὐτήν*» (Βασ. Β΄6, 23). Όποιος παρατηρεί προσεχτικά τη μοίρα των ανθρώπων και τα γεγονότα, αυτός μπορεί να βεβαιωθεί ότι και στις μέρες μας **ο Θεός τιμωρεί αυστηρά τους χλευαστές της ιερότητας**.

Κι εσύ -εάν νομίζεις ότι οποιοσδήποτε λόγος είναι πιο δυνατό φάρμακο γι’ αυτούς από τη σιωπή- πες στους χλευαστές σου: με απατούν τα μάτια μου ή βλέπω καλά; Εσείς που κάθε μέρα παρακαλάτε τους εμπόρους και τους γαιοκτήμονες και τους χωροφύλακες, την μια για το ένα και την άλλη για το άλλο, χλευάζετε εμένα, επειδή παρακαλώ τον αιώνιο Δημιουργό μας; **Δεν είναι πιο γελοίο να παρακαλάς τον ανήμπορο παρά τον Παντοδύναμο; Δεν είναι παράλογο να προσκυνάς τη σκόνη παρά τον Ζωοδότη και Κύριο;**

Έχει ειπωθεί κάπου στον προφήτη: «*ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τὴν ἐλπίδα ἔχει ἐπ’ ἄνθρωπον*» (Ιερ. 17, 5). Όποιος τοποθετεί την ελπίδα στον θνητό άνθρωπο, σε μια πρόσκαιρη φούσκα και δεν την τοποθετεί στον Θεό Παντοκράτορα, είναι οφθαλμοφανές ότι είναι καταραμένος. Και αυτή η κατάρα επάνω του και στο σπίτι του μπορεί να επιβεβαιωθεί με την καθημερινή εμπειρία. Είναι ξεκάθαρο, ότι κατά τον ίδιο τρόπο είναι καταραμένος ο άνθρωπος που παρακαλά μόνο τον άνθρωπο ενώ

δεν παρακαλά Εκείνον που κρατά τα πάντα και μπορεί τα πάντα. Αλλά, πρόσεχε, **καμιά φορά η σιωπή είναι χρησιμότερη και από αυτά τα λόγια**.

Ο πρώτος χλευασμός συγχύζει την προσευχόμενη ψυχή. Όμως εσύ ήδη επέζησες και δεν παραιτήθηκες από την προσευχή. Ενώ ο επαναχλευασμός είναι ώθηση. Σ' αυτό λες και μόνη σου ότι έχεις εμπειρία. Τώρα αισθάνεσαι ότι είναι ο Θεός κάπως εγγύτερα σ' εσένα και η εκκλησία πιο αγαπητή και η προσευχή πιο γλυκιά. Να ξέρεις ότι θα έρθει καιρός, όπου ο χλευασμός θα σταματήσει και θα αρχίσει να γίνεται συναίνεση και θαυμασμός και έπαινος και τότε η ψυχή σου θα βρίσκεται σε μεγαλύτερο κίνδυνο απ' ο τι βρίσκεται τώρα. **Τώρα μαθαίνεις την ταπεινοφροσύνη, ενώ τότε θα αμύνεσαι από την υπερηφάνεια**. Αλλά αυτό είναι άλλο ζήτημα, άλλος πειρασμός.

Να ξέρεις ότι εκείνοι που μας βασανίζουν με χλευασμό εκείνοι ακριβώς είναι και οι εχθροί μας. Και σ' αυτούς αναφερόταν ο Κύριος όταν έδινε την εντολή: «*ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν*» (Ματθ. 5, 44). **Χωρίς να το ξέρουν, μας κάνουν καλό. Πικραίνοντάς μας και στενοχωρώντας μας, ανάβουν την φλόγα του θεϊκού πυρός μέσα μας.** Γαβγίζοντας πισώπλατα όταν εμείς βαδίζουμε στον ναό του Θεού **μας σπρώχνουν πιο κοντά στον Θεό**. Κάνοντάς μας τη γη πιο ανιαρή μας κάνουν τον ουρανό ακόμα πιο αγαπητό. Η παγωνιά και ο άνεμος δεν σκέπτονται το καλό του δένδρου, αλλά, αν και άθελά τους, του κάνουν καλό. Έτσι και οι εχθροί σου σ' εσένα.

Γι' αυτό συγχώρησέ τους και ευλόγησέ τους και **προσευχήσου στον Θεό γι' αυτούς**, και -εκείνο που αποτελεί το αποκορύφωμα όλων- **αγάπα τους ως τους μέγιστους ευεργέτες σου μετά τον Θεό**.

Αλλά εάν η ψυχή σου δεν υπομένει αυτό το ελάχιστο σύριγμα της γήινης σκόνης και δεν προτιμά να ντρέπεται απέναντι στον Χριστό, τότε θα γελούν μαζί σου όχι μόνο οι άνθρωποι αλλά και τα δαιμόνια.

Να επισκέπτεσαι συχνά τους οίκους της θλίψης. Να επισκέπτεσαι και το νεκροταφείο. Να σκέπτεσαι περί του σταυρού του Χριστού, και να τον ασπάζεσαι όσο πιο συχνά μπορείς. Και περί του τέλους της ζωής να σκέπτεσαι. Όλα αυτά θα σε βοηθήσουν να ισχυροποιήσεις τη διάθεσή σου για προσευχή και να φθάσεις έως την πλήρη νίκη.

Ειρήνη και έλεος Κυρίου.

(Από το βιβλίο "Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται...: Ιεραποστολικές επιστολές Α΄",

μετάφραση Σβετλάνα Πέτσιν, Ηλίας Σαραγούδας, Νεφέλη Σαραγούδα – Πέτσιν, 1η έκδ., "Εν πλω", Αθήνα, 2008)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr*)*